

at væge imod, thi det er urigtigt, at Nogen skal kunne tage Præmie af Statskassen paa to Steder for det samme Dyr. Jeg tør ikke haabe, at de **Ændringsforslag**, som jeg har skillet, skulle blive vedtagne, da de jo ikke have været under Overveielse i Udvalget, men jeg vil da ønske, at Udvalget nu vil tage dem under moden Overveielse, thi jeg tror, at det er en Tanke, som bør komme tilorde, naar vi skulle vedtage en Lov som denne. Med Hensyn til det Ønske, som jeg særlig nærer om, at ogsaa Andre udenfor Landboforeningerne skulle have Lov til at konkurrere om det Tilskud, som Staten ifølge Lovforslaget vil komme til at give, vil jeg sige, at jeg for en Del Aar tilbage blev særlig betjendt med, at en Landboforening brugte den Fremgangsmaade at holde Statstilskuddet ude fra sine egne Præmier, saaledes at, naar en Hingst ved Dyrskuet havde faaet første Præmie, saa blev der raabt op: saa meget af Selstabet og saa meget af Staten. Andre, som ikke vare Medlemmer af Selstabet, kunde da konkurrere om Statspræmien, og naar et saadant Dyr konkurrerede til Statspræmien, hed det sig altid: Vedkommende er ikke Medlem af Selstabet; han vilde have faaet denne Præmie af Selstabet, men faar nu saa meget af Statstilskuddet. Dette skete paa Langeland og var efter min Mening en meget rigtig Fremgangsmaade. Den Mand, som paa den Tid var Formand for den langelandiske Landboforening, er et nuværende æret Medlem af Landsthinget, nemlig C. Andersen, og jeg veed, at man var særdeles veltilfreds med denne Maade at tage Sagen paa. Jeg vilde derfor ønske, at man maatte kunne give denne Tanke Udtryk i Loven. Efter nu at have omtalt og begrundet disse **Ændringsforslag**, skal jeg kun med et Par Ord sige, at jeg fuldt ud støtter det Forslag, som Udvalgets Mindretal har fremsat i Betænkningen under Nr. 3. Jeg finder det fuldstændig rigtigt, at saadanne faste Distrikter blive bestemte, og det er jo ogsaa, som ogsaa den ærede Forslagsstiller (Thorup) fremhævede, kun hvad der allerede er gjældende. — Dernæst skal jeg ogsaa støtte det Forslag, der er stillet til § 4 under Nr. 5. Jeg vil ikke haabe, at fordi jeg anbefaler dette Forslag, det derfor faar Udseende af, at jeg vil gjøre mig en Fordel derved. Ærede Medlemmer vide jo, at jeg er Bladudgiver, og at jeg som saadan altsaa kunde beregne at faae et **Avvertisement** mere. Jeg vil dog haabe, at det ærede Thing vil indse, at Redaktører ikke kunne være saa smaalige, at de se paa et Par Kroner engang om Aaret, thi mere vil et saadant **Avvertisement** jo ikke kunne koste. Det, det gjælder om, er imidlertid at faae Sagen bragt til almindelig Kundskab rundt omkring i Befolkningen, og der ligger i dette Forslag et Princip, som vi i mange Aar her i Rigsdagen have søgt at hjempe igennem. Der er visse Blade, som

have et altfor stort **Privilegium**. Efter den **Udvikling**, som **Bladliteraturen** mere og mere faar, bør dette Forhold løses saaledes, at alle Blade med en vis **Udbredelse** have lige **Udgang** til at publicere de Ting, der ere af væsentlig **Interesse** for det store Publikum, de offentlige Ting. Man har til forskjellig Tid søgt at have dette her i Rigsdagen, og navnlig har Spørgsmaalet været draget frem saa ofte, som **Finantsloven** har været under **Forhandling**, navnlig ved Spørgsmaalet om **Præmierne** for **veldyrkede Husmandslodder**. Der er nu atter et Spørgsmaal, hvor det forekommer mig, at man bør søge at have dette Princip, thi det er jo særlig Tilfældet her, at mange af de Blade, der allerede have **Privilegium**, ogsaa ville faae et **Privilegium** her; der er ganske vist ikke Tale om noget særskilt **Privilegium**, men det vil jo i alt Fald blive de privilegerede Blade, der ogsaa her ville faae en vis **Forret**. Det forholder sig nu saaledes, at mange af disse egentlig ikke have deres **Hjem** paa Landet, men i **Byerne**, men da her er Tale om **landøkonomiske Spørgsmaal**, gjælder det jo om at faae dem betjendtgjorte for **Landboerne**. Det kan jo ikke nytte at betjendtgjøre dette for **Kjøbstadsboerne**, der jo i Reglen ikke holde **Dyrskuer**, hvor de konkurrere om **Præmierne** og de **Tilskud**, som Staten giver. Jeg vil derfor meget anbefale det høie Thing at vedtage det af de tre Medlemmer til § 5 stillede **Ændringsforslag**.

Indenrigsministeren (Stael): Det af Udvalget under Nr. 1 stillede **Ændringsforslag** kan jeg tiltræde; jeg haaber ikke, at den i sig selv ikke betydelige **Forhøielse** af **Summen** skal lægge Lovforslaget nogen **Ændring** i veien paa dets senere Gang. Jeg har ikke troet det fornødent i **Forbindelse** dermed at foreslaa en **Redsættelse** paa et andet Sted, hvilket den ærede **Ordfører** allerede har bemærket. Jeg tror som sagt ikke, at denne ubetydelige **Forhøielse** for **Statskassen** af 5,000 Kr. skal kunne have nogen **Betydning** for **Lovforslagets** **Fremkomst**. — **Ændringsforslaget** under Nr. 2 er, indrømmer jeg, i det Hele taget en **Lydeliggjørelse** af det, som ganske vist er **Lovforslagets** **Mening**, men jeg skal tilstaa, at den her er gjengiven paa en saadan **Maade**, at det ikke kan lede til nogen **Misforstaaelse**, hvad der maasse kunde være Tilfældet med den tidligere **Redaktion**. Jeg skal dog bemærke lige overfor den ærede **Ordfører**, at den striktede **Fortolkning** af **Lovforslaget**, som det foreligger, ikke var den, at **Sjælland** **Indgænting** fik, men at **Sjælland** altid maa faae **Noget**; at **Sjælland** ikke altid fik fuldt ud 2,000 Kr., men et vilkaarligt **Beløb**, skal jeg kun nævne i **Forbigaaende**. Den **Fortolkning**, som den ærede **Ordfører** gjorde af **Bestemmelsen** i § 1 saaledes, at ogsaa de saa **Landboforeninger**, som ikke kunde